ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΖΩΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ

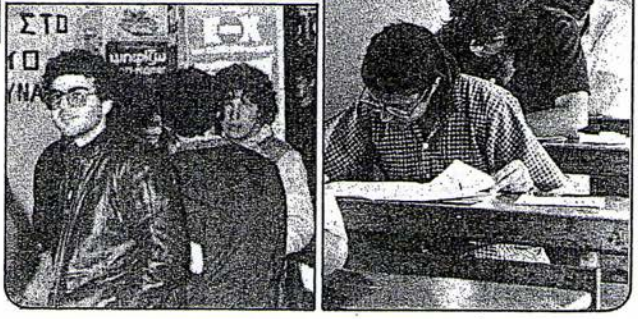

για το δικαίωμα:

● στη δουλειά ● στη μόρφωση ● στο πολιτισμό ● στη συμμετοχή και τον έλεγχο των κοινωνικών και πολιτικών διαδικασιών ● στον αθλητισμό ● στον ελεύθερο χρόνο ● στη σχέση με το περιβάλλον και τον άνθρωπο

ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΝΕΑΣ ΓΕΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΖΩΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ

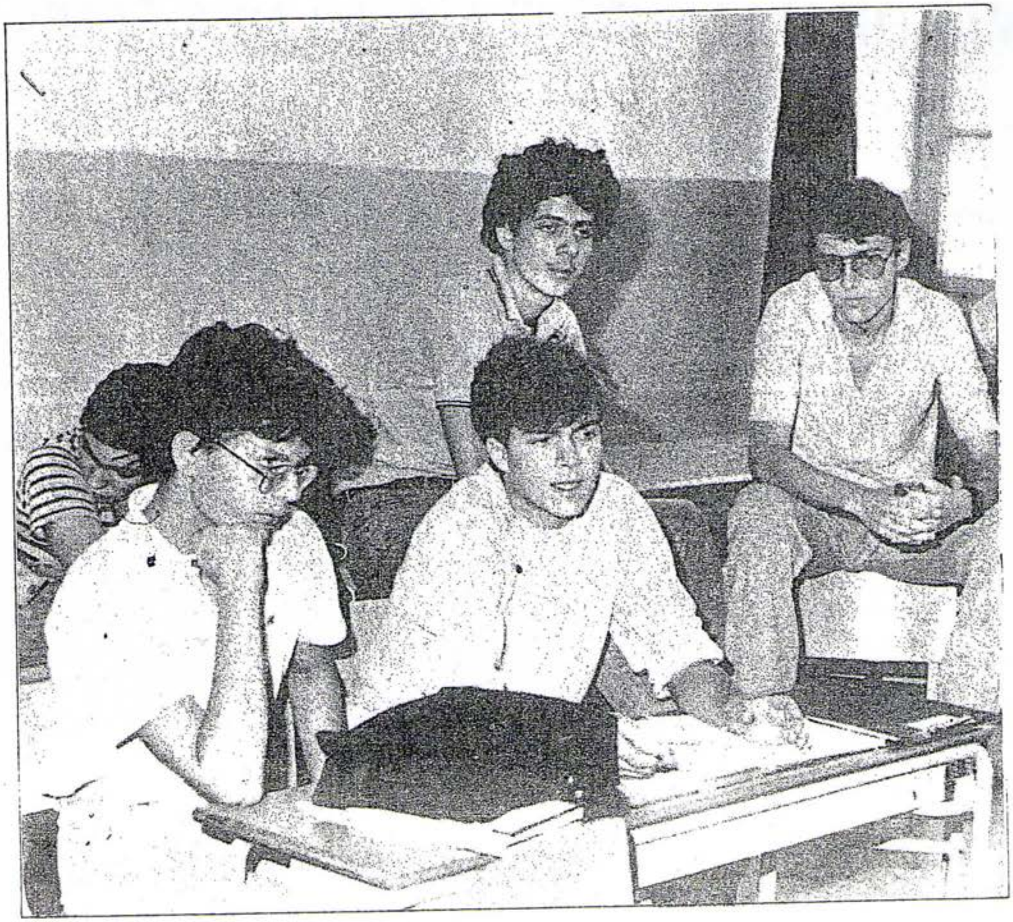

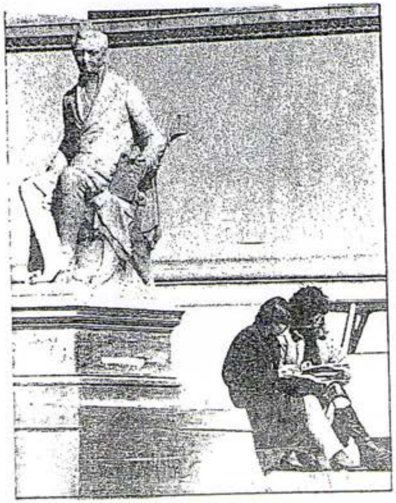

ΔΕΝ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΣΕ ΜΑΣ Η ΣΙΩΠΗ

Να πούμε τα πράγματα με τ' όνομά τους

Νέοι και Νέες,
Πριν από το δικά μας ΝΑΙ είναι και αναγκαίο και σκόπιμο να περιγράψουμε τα ΟΧΙ μας. Πριν από τη θετική μας πρόταση να καταθέσουμε την άρνησή μας.
Συνειδητά θέλουμε να ξεφύγουμε από τη συνήθεια και τον καθιερωμένο τύπο των διακηρύξεων.
Δεν θ' ακουστούν από μας ανέξοδοι ύμνοι για τις «αρετές της φυλής». Δε θ' ακουστεί φθηνή και αόριστη μελλοντολογία για τη «χρυσή ελπίδα του Έθνους».
Ας μιλήσουμε μαζί από το απόθεμα των κοινών εμπειριών μας.

Θα ξεκινήσουμε από το παρόν. Απ' αυτό το «σήμερα», που μας δυσκολεύει, μας φοβίζει, αλλά και μας εμπνέει. Από 'δώ θ' αρχίσουμε. Και μετά θα ερμηνεύσουμε τις περασμένες δεκαετίες και θ' ανιχνεύσουμε εκείνες που έρχονται. Δε θα επιχειρήσουμε να αποκρύψουμε και να ωραιοποιήσουμε την πραγματικότητα. Αντίθετα, θα την αναπαραστήσουμε πιστά, μέσα από έναν καθρέπτη, απέναντι στην κοινωνία και απέναντι σε κάθε νέο.

Ο καθρέπτης της ζωής μας εικονίζει την αλήθειά.

Απευθυνόμαστε σήμερα, πρώτα απ' όλα, στο μεγάλο ακούσιο απόντα της ζωής, που είναι η νέα γενιά. Στο μεγάλο απόντα των καιρών, που είναι ο άνθρωπος.

Απευθυνόμαστε στο νέο της υπαίθρου, του χωριού, της κωμόπολης, που η υποβάθμιση και η εγκατάλειψη κλείνουν ερμητικά τους ορίζοντες της ζωής του.

Απευθυνόμαστε στους νέους των επαρχιακών πόλεων. Στους νέους που συνθλίβονται ανάμεσα στο παλιό και στο καινούριο. Σ' αυτούς που ακροβατούν ανάμεσα στην ύπαρξη και την ανυπαρξία ευκαιριών και δυνατοτήτων.

Απευθυνόμαστε στους νέους της μεγαλούπολης. Στους νέους, που τα συγκριτικά τους προνόμια γίνονται τα κάγκελα της φυλακής τους και, πολλές φορές, τα μέσα της καταστροφής τους.
Απευθυνόμαστε στους εργαζόμενους νέους. Σ' αυτούς και σ' αυτές, που το εργοστάσιο, το γιαπί ή το γραφείο, δεν είναι μόνο χώρος «στυγνής εκμετάλλευσης». Αλλά και «γκέτο», όπου η μονοτονία «σκοτώνει» και η ανωνυμία «δολοφονεί». Όπου «απαγορεύεται αυστηρώς η είσοδος» στη φαντασία, τη χαρά και την ανθρωπιά. Σ' αυτούς ακόμα, που κάθε μέρα, με το ίδιο χτυποκάρδι ψάχνουν στις «Μικρές Αγγελίες»-το «Ζητείται Νέος ή Νέα», για μια θέση που ήδη έχει βρεθεί.

Απευθυνόμαστε στη νέα γυναίκα, που το φύλο της γίνεται πρόσθετη αιτία διακρίσεων και καταπίεσης παντού.

Απευθυνόμαστε στους νέους, που η απογοήτευση απ' το σχολείο, η έλλειψη αυθεντικών κοινωνικών σχέσεων τους δημιουργούν συνθήκες κενού, ασφυξίας και αβεβαιότητας. Στους νέους, που οι αγκυλωμένοι θεσμοί, οι αδιάφοροι και απάνθρωποι μηχανισμοί της άρχουσας τάξης, τους εξώθησαν στο περιθώριο. Σ' αυτούς, που η κοινωνική σκληρότητα και ανθρώπινη αδιαφορία τους έχουν εξωθήσει στην αυτοαναίρεσή τους.
Απευθυνόμαστε σ' αυτούς και σ' αυτές, που ασφυκτιούν, σιωπώντας πεισματικά κάτω από την πίεση ενός ξεπερασμένου κοινωνικού και οικογενειακού πατερναλισμού, που δε θέλει να παραχωρήσει τη θέση του στην εμπιστοσύνη και στο διάλογο.

Νέοι και Νέες
Είναι καιρός να σταματήσει το πλεονέκτημα της φύσης, που είναι η νεότητα, να εγγράφεται κοινωνικά ως αναστολή και μειονέκτημα. Αυτός ο κόσμος είναι και δικός μας. Μας αναλογεί λοιπόν και η κρίση και η απόφαση και η συμμετοχή, για την κατεύθυνση, τη λειτουργία και την τύχη του.
Πιστεύουμε πως υπάρχουν πια οι προϋποθέσεις να χαράξουμε και να ζήσουμε το δικό μας αύριο μέσα από τους αγώνες και τις νίκες του σήμερα.
Γι' αυτό, απλώνουμε το χέρι συναγωνιστικά σε κάθε νέο και νέα, με ένα μήνυμα ελπίδας. Με μια πρόσκληση συμμετοχής. Με μια πρόσκληση δράσης.

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ζούμε σ' έναν κόσμο αντιφάσεων και εκπλήξεων. Διανύουμε μια κρίσιμη ιστορική καμπή. Η παγκόσμια «τάξη πραγμάτων» βρίσκεται σε μια συνεχή και αυξανόμενη ρευστότητα. Κοινωνικοοικονομικές δομές κλυδωνίζονται. Πολιτικά συστήματα αμφισβητούνται. Μύθοι καταλύονται. Κλασικές αναλύσεις αναθεωρούνται. Στην εποχή, που ο ΟΗΕ ψηφίζει και αποφασίζει, οι πόλεμοι μαίνονται. Εξαπολύονται γενοκτονίες. Οι προκλήσεις, οι εισβολές, οι κατοχές, πληθαίνουν. Αναβιώνει το κλίμα του ψυχρού πολέμου. Οι εξοπλισμοί κλιμακώνονται. Η ειρήνη μπαίνει στο στόχαστρο.

Στην εποχή της τεχνολογικής επανάστασης όλα τα πράγματα καταλήγουν στο αντίθετό τους. Η αφθονία συνοδεύεται από την πείνα. Η επανάσταση της ταχύτητας συνοδεύεται από την έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων. Στην εποχή που οι αριθμοί και οι οικονομετρικές καμπύλες ευημερούν, οι άνθρωποι απλά επιβιώνουν.
Η νέα γενιά βρίσκεται στο επίκεντρο αυτών των αντιφάσεων. Για τη νέα γενιά σ' Ανατολή και Δύση, σε Βορρά και Νότο, δεν υπάρχει αναισθητικό. Οι νέοι δε διαπραγματεύονται τη σιωπή και την ακινησία τους με κανένα δόγμα και σύστημα εξουσίας. Η συμφωνία τους με τις ιδέες, η ταύτισή τους με επιλογές και πρότυπα, δεν προκαταβάλλονται. Ανανεώνονται μέσα από μια καθημερινή δοκιμασία και επανακαθορισμό.

Σε όλο τον κόσμο και στη χώρα μας, ιστορικά, η νεολαία έχει ανάψει όλες εκείνες τις σπίθες, που η φωτιά τους έλιωσε τις βιτρίνες, τους μύθους, τους φόβους, τα άλλοθι, τις αυταπάτες.
Η ολόπλευρη κρίση της ελληνικής κοινωνίας εσωτερικεύεται και εκδηλώνεται πολύπλευρα στη νεολαία.

Η μακρόχρονη ιμπεριαλιστική εξάρτηση, η τυφλή μεταπρατική καπιταλιστική

ανάπτυξη, οι πόλεμοι, η κατοχή, η αντίσταση, ο εμφύλιος διχασμός, οι συνθήκες τρομοκρατίας, οι εναλλασσόμενες επεμβάσεις, ο αντιδικτατορικός αγώνας, έχουν αφήσει βαθιά σημάδια σε αλλεπάλληλες γενιές νέων αγωνιστών.
Όλη αυτή η διαδρομή και οι συνέπειές της συνυπάρχουν με τα τωρινά προβλήματα. Με τα αδιέξοδα που έχει γεννήσει και έχει αναπαράγει η άρχουσα τάξη και στο χώρο της νεολαίας. Συνυπάρχει με την ανεργία, με την κρίση του περιεχομένου της εκπαίδευσής και της λειτουργίας της.

Συνυπάρχει με την έλλειψη αξιών και με την έλλειψη εμπιστοσύνης των νέων προς τους θεσμούς. Συνυπάρχει με την ανασφάλεια μιας μονότονης και πολιορκημένης από ανία καθημερινής ζωής. Συνυπάρχει με την αποσάρθρωση των συλλογικών μορφών έκφρασης και την αποξένωση από την πολιτιστική δημιουργία. Με το διαχωρισμό του ατομικού από το δημόσιο. Με την αμφισβήτηση της πατριαρχικής-αυταρχικής οικογένειας και της πουριτανικής και υποκριτικής ηθικής. Η ελληνική νεολαία είναι κληρονόμος αυτής της ιστορίας και αποδέκτης των σύγχρονων αντιφάσεων της.

Προσδιορίζεται από το στίγμα της καταγωγής της, το στίγμα της μεταβατικής της φάσης και τα ερωτηματικά του προορισμού της. Από πού ξεκινάει, πώς πορεύετει, πού φτάνει. Η καταγωγή είναι δοτή και δάνεια από την οικογένεια. Ο προορισμός, για τη συντριπτική πλειοψηφία είναι αβέβαιος, ανεξιχνίαστος και πολλές φορές τυχαίος. Ανάμεσα στους δύο σταθμούς ξετυλίγεται το ταξίδι και η περιπέτεια. Στην κρίσιμη μεταβατική περίοδο διαπλάθεται ο χαρακτήρας, ολοκληρώνεται η προσωπικότητα και διαμορφώνεται η συνείδηση του νέου.

Αυτό το πολύμορφο προσωπικό και συλλογικό γίγνεσθαι τροφοδοτεί μια επαναλαμβανόμενη κάθε φορά κίνηση, αναζήτηση και πρωτοβουλία της νεολαίας. Εκεί ορίζονται και τα πεδία της σύγκρουσής της.

Για τούτο, η νεολαία είναι ο χώρος-σύνορο. Ο χώρος, όπου γονιμοποιούνται οι μελλούμενες εξελίξεις και κυοφορείται η ελπίδα.
Για τούτο, αντιπροσωπεύει και στη χώρα μας και παντού την Άνοιξη στην αέναη διαπάλη για την πρόοδο της κοινωνίας.

Η ΣΚΥΤΑΛΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΙΑΣ

Από πού έρχεται
ποιος την κρατάει
για ποιον προορίζεται

Η νεολαία στη χώρα μας έχει συνδέσει την παρουσία της με κορυφαίες προσπάθειες και τις πιο φωτεινές στιγμές του λαού και του Έθνους μας. Παρ' όλα αυτά υπάρχει η πικρή γεύση της ιστορικής ασυνέχεια μιας και ποτέ η πάλη της ΔΕΝ βρήκε την ολοκλήρωσή της.

Θεωρούμε όμως, ότι έχουν ωριμάσει οι συνθήκες για να καταπέσουν τα τείχη της παράδοσης. Να καταρριφθούν τα στεγανά και οι ασύμβατοι μονόλογοι ανάμεσα στις επάλληλες αγωνιστικές και ελπιδοφόρες γενιές. Σήμερα επιτέλους, μέσα από αφετηρίες διαφορετικές και κάποτε αντίπαλες και μέσα από δρόμους προσωπικής και συλλογικής χειραφέτησης και κριτικής, υπάρχει κοινό σημείο συνάντησης. Υπάρχει κάποιο σταυρικό σημείο επικοινωνίας. Είναι ορατά τα στοιχεία, που μέσα από τις ιστορικές αντιστοιχίες και ιδιαιτερότητες διαμορφώνουν έναν κοινό παρανομαστή στους αγώνες, τις υποσχέσεις και τις απαιτήσεις.

Μας διευκολύνει η γενιά-κρίκος, η γενιά του Πολυτεχνείου. Αυτή, που διασταύρωσε, ανανέωσε και προχώρησε τα οράματα της γενιάς της Εθνικής Αντίστασης, της γενιάς του 114. Αυτή που πυροδότησε τις αναζητήσεις της γενιάς της μεταπολίτευσης και των ηλικιών της σύγχρονης αμφισβήτησης. Υπάρχει μια διαδικασία σύγκλισης και δικαίωσης. Υπάρχει η ημέρα της νίκης. Η ημέρα που σφραγίστηκε από την ιστορική θέληση των δυνάμεων της εργασίας, της δημιουργίας, της ανανέωσης και της νεολαίας.

Με την παρουσία της στη λαϊκή νίκη - ορόσημο η ελληνική νεολαία θέλησε να αναπνεύσει, ν' απελευθερωθεί, να εκφραστεί. Η νεολαία θέλησε να υπάρξει, να δημιουργήσει, να ζήσει. Να αποκτήσει το δικαίωμα του αυτοκαθορισμού της. Να συμβάλει πρωταγωνιστικά στην οικοδόμηση μιας αποκεντρωμένης, αυτοδιαχειριζόμενης σοσιαλιστικής κοινωνίας με δημοκρατία και ελευθερία.

Μέσα στη γιορτή της ανεπανάληπτης νίκης των λαϊκών δυνάμεων συναντήθηκαν οι ματιές μας. Σμίξανε τα χέρια μας. Φωτίσαμε τις ιδέες μας και τους πόθους μας. Δώσαμε το στοίχημα με την ιστορία. Δώσαμε όρκο με τον εαυτό μας, το φίλο μας, το γνωστό, τον άγνωστο διπλανό μας. Μια γκρίζα σελίδα είχε γυρίσει πια.
ΣΗΜΕΡΑ προσπαθούμε να επαναφέρουμε τη νεανική μέθη και υπόσχεση, συνδέοντάς την με μια αυτογνωσία.

Πιστέψαμε εκείνη την ανεπανάληπτη στιγμή και πιστεύουμε και τώρα, ότι με το παρόν *σύμμαχο και όχι εχθρό,* διεκδικούμε και κατακτούμε μια καλύτερη ζωή. Δεν μπορούμε να υπεκφύγουμε την πρόκληση του μέλλοντος. Η πρόκληση αυτή ισχύει κύρια για τους νέους.
Το νήμα της ιστορίας είναι στα χέρια μας. Μερίδιο στην ευθύνη για τη ζωή μας έχουμε όλοι. Και όλους προσπαθούμε να συνεγείρουμε.
Δίνουμε τα χέρια μας όχι μόνο σ' όσους στρατεύτηκαν ή στρατεύονται στην πολιτική και τα κόμματα. Αλλά ακόμα και σ' όσους νομίζουν την πολιτική αναξιόπιστη, αφερέγγυα. Σ' όσους θεωρούν ότι τους πρόδωσε. Και τούτο, γιατί τους επιφύλαξε τη θέση του θεατή. Τη θέση του ανθρώπου που ΔΕΝ κρίνει, αλλά αποδέχεται. Δε συζητάει, αλλά υπακούει παθητικά.
Δίνουμε τα χέρια μας και σ' εκείνους που δυσπιστούν. Σ' εκείνους, που έχουν φόβο μήπως το συλλογικό πάθος μιας παλλόμενης νεολαίας επενδυθεί σε μονάδες κρατικής εξουσίας.
Δίνουμε τα χέρια μας και σ' εκείνους που αρνούνται την πολιτική. Και τούτο, γιατί νομίζουν ότι τους κατακερματίζει. Τους παραπέμπει τη ζωή στο μέλλον. Τους αφαιρεί τη χαρά της στιγμής, τα γεγονότα, τα βιώματα.

Κορίτσια και αγόρια του τόπου μας, Απευθυνόμαστε σε όλους, γιατί δεν υπάρχουν δύο ειδών και δύο ποιοτήτων νέοι: οι πολιτικοποιημένοι και οι

απολίτικοι, οι οργανωμένοι και οι ανένταχτοι, οι εντεταγμένοι και οι «περιθωριακοί».
Υπάρχει μια και μόνη κοινότητα νέων ανθρώπων, που την αποτελούν όσοι δε δέχονται να έχουν πάρει σύνταξη από τη ζωή στα 'εικοσιπέντε.

Νέοι και Νέες,
Εμείς που ενώσαμε τα βλέμματα γεμάτα χαρά το βράδυ των εκλογών του Οκτώβρη, ό,τι κι αν ψηφίσαμε, μόνο μια απάντηση μπορούμε να δώσουμε σήμερα στα ερωτήματα που γεννιούνται. Πως είναι ώρα να ορθώσουμε την πολιτική στα βάθρα της. Να σπάσουμε την αμηχανία μας. Να βγούμε από το προσωπικό οχυρό μας. Να εκφραστούμε. Να συμμετέχουμε. Να κρίνουμε. Να ελέγξουμε. Είναι καιρός να προχωρήσουμε πέρα από τα υποκατάστατα και τα σύμβολα της αμφισβήτησης.

Τα τζάκετ και τα μπλου-τζην του '70, οι μοτοσυκλέτες και τα μπαράκια του '80, καταγράφουν απλά μια παροδική διάθεση. Δεν αρκούν για να θρέψουν τους πόθους μας και να εκφράσουν τις ανησυχίες μας.
Το σύστημα άλλωστε επιτρέπει τη μερική αμφισβήτησή του. Επιτρέπει τις απελευθερωμένες «ζώνες και πλατείες». Επιτρέπει τις ατομικές εξεγέρσεις. Δεν ανησυχεί από στιγμιαίες εκρήξεις και εκτονώσεις. Με την αφομοίωσή τους και τη συμβίωσή τους αυτορρυθμίζεται, γίνεται πιο ανθεκτικό. Ένας οριακός εκσυγχρονισμός ενσωματώνει και εκφυλίζει τα ατομικά ή ομαδικά «επαναστατικά» καταφύγια.
Το χαμένο μας πρόσωπο θα το βρούμε αλλού. Να ταυτιστούμε με τη συνολική απόρριψη, αλλά ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ και με τη συνολική πρόταση για μια ΑΛΛΗ κοινωνία. Να ταυτιστούμε με την καθημερινή απόρριψη, αλλά και την καθημερινή πράξη.
Η επανάσταση της ελπίδας μας καλεί. Η πολιτική γίνεται ο αναγκαίος δρόμος, ο επίκαιρος.
Είναι ο δρόμος που συνδέει το όραμα και την επιθυμία με την πραγματικότητα. Είναι ο δρόμος, που περικλείει, και τη στιγμή με το χαμόγελό της αλλά και τα χρόνια με τη δημιουργία τους.
Τις εγγυήσεις θα τις δώσει η συμμετοχή μας.

ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟ

Τι μπορεί η νέα γενιά

Το Υφυπουργείο Νέας Γενιάς δημιουργήθηκε για να διασφαλίσει και να προωθήσει τα δικαιώματα των νέων στη δουλειά, στη μόρφωση, στον αθλητισμό, στην πολιτική και στον πολιτισμό. Έχει ως πρωταρχική του δέσμευση να μετατρέψει τα δικαιώματα από αφηρημένη και αποσπασματική εξαγγελία σε συγκεκριμένη και χειροπιαστή δυνατότητα.

Το Υφυπουργείο Νέας Γενιάς αποτελεί ουσιαστική και ώριμη πράξη αναγνώρισης και «νομιμοποίησης» της νεολαίας ως αυτόνομης κοινωνικής δύναμης, που έχει πολλά να καταγγείλει. Πολλά να προτείνει. Πολλα να επαγγελθεί. Το Υ.Ν.Γ. είναι ένας *θεσμός ανοιχτός* στις απαιτήσεις των νέων και στις απαιτήσεις των καιρών. Ένας θεσμός, όπου μέσα του θα συμπυκνώνεται η μνήμη, θα καταγράφονται οι ιδέες, θα διασταυρώνονται απόψεις και κοινωνικές πρακτικές και θα σχεδιάζονται βασικές επιλογές και κατευθύνσεις. Ένας *θεσμός,* που αναλαμβάνει πλουραλιστικά να συνθέσει την ιστορική θέληση των νέων και να την αρθρώσει σε μια στρατηγική ριζικής αλλαγής των δομών, των θεσμών και των κοινωνικών σχέσεων.

Η ίδρυση του Υφυπουργείου ως σύλληψη και απόφαση ΔΕΝ υπαγορεύεται από μικρο-κομματική σκοπιμότητα αλλά από αντικειμενική ανάγκη. Ήταν και είναι επιτακτική ΑΝΑΓΚΗ να αναδειχθεί η Νέα Γενιά από παροπλισμένη, χειμάζουσα και «δύστροπη» δύναμη σε αυτεξούσια δύναμη μετασχηματισμού, αναγέννησης, κριτικής και ευθύνης. Πιστεύουμε στον αναντικατάστατο ρόλο της Νέας Γενιάς στη δύσκολη περίοδο που διανύουμε και ξανοίγεται μπροστά μας.
Η λαϊκή συμμετοχή, η λαϊκή

πρωτοβουλία και αυτενέργεια είναι η βασική προϋπόθεση και εγγύηση στην πορεία μετάβασης και οικοδόμησης μιας δημοκρατικής και σοσιαλιστικής κοινωνίας. Το πιο πολύτιμο κεφάλαιο της Αλλαγής είναι οι ενεργοποιημένες, συνειδητές και διαρθρωμένες λαϊκές δυνάμεις. Η νεολαία βρίσκεται στην αιχμή αυτών των προβληματισμών και αναζητήσεων. Είναι κοινωνικά η πιο ευαίσθητη, πολιτικά η πιο ρηξικέλευθη και πολιτιστικά η λιγότερο αλλοτριωμένη κοινωνική δύναμη.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο είναι ανιστόρητη η απόπειρα του οποιουδήποτε να «καπελώσει» τη νεολαία. Η απόπειρα οποιουδήποτε να γίνει αυθαίρετα ο συντεχνιακός προστάτης της. Η νεολαία δεν μπορεί - και δεν πρέπει - να αποτελεί στην πολιτική, στην κοινωνία και, γιατί όχι, και στα κόμματα, κάποιο *εφεδρικό* στρατό. Μια «χρυσή» εφεδρεία για να παρατηρεί παθητικά και να χειροκροτεί άκριτα κάποιους βετεράνους - μύστες, που κατέχουν το όπλο της απόφασης και διαχειρίζονται την εξουσία.

Δεν έχουμε καμιά πρόθεση να χρησιμοποιήσουμε το Υφυπουργείο σα μηχανισμό διαμεσολάβησης για να περιχαρακώσουμε και να χειραγωγήσουμε τη νεολαία. Μα ούτε να τη «διδάξουμε» ή να την ελέγξουμε.

Αντίθετα επιδιώκουμε να διασφαλίσουμε όλους τους όρους και τα μέσα στον κάθε νέο και νέα, σε όλη τη νέα γενιά, για τον προσωπικό και συλλογικό αυτοκαθορισμό της. Θέλουμε να συμβάλλουμε θετικά χωρίς να δεσμεύουμε. *Δεν επιζητούμε* τη «νεκρική» σιγή και την απελπιστική μονοτονία μιας κρατικής ομοιομορφίας. Μια τέτοια «άνωθεν» επιβαλλόμενη ομοιομορφία είναι βαρβαρότητα.

Ισοδυναμεί με ταφόπετρα, που θα έχει την ένδειξη «ενθάδε κείται η ελληνική νεολαία». Εμείς, όχι μόνο θα σεβαστούμε, αλλά θα κατοχυρώσουμε στα λόγια και στην πράξη, το *Δικαίωμα στην ελευθερία και στη διαφορά στη σκέψη, στην έκφραση και στη δράση*. Το Υφυπουργείο Νέας Γενιάς θα σεβαστεί απόλυτα την αυτονομία των μαζικών κινημάτων και την ιδιομορφία των κινημάτων κοινωνικής κριτικής. Θα σεβαστούμε απόλυτα την αυτονομία και την ιδιαιτερότητα των πολιτικών οργανώσεων της νεολαίας.

Νέοι και Νέες,
Η Κυβέρνηση μέχρι σήμερα έχει δώσει δείγμα γραφής για την ευαισθησία της και το ενδιαφέρον της για τα προβλήματα της νέας γενιάς. Με την αξιοποίηση, την ενοποίηση και τη συνάρθρωση αυτών των πρώτων — έστω τμηματικών — βημάτων και σε εναρμονισμό με τη γενικότερη Κυβερνητική πολιτική, το Υφυπουργείο θέλει να συμβάλει:

Στη δουλειά: Είναι αναγκαίο να αντιμετωπίσουμε δραστικά το πρόβλημα της ανεργίας, της υποαπασχόλησης, ετεροαπασχόλησης και του επαγγελματικού προσανατολισμού. Να διαμορφώσουμε ένα νομικό και θεσμικό πλαίσιο, που θα καταργεί τις διακρίσεις και τη στυγνή εκμετάλλευση και θα διασφαλίζει την ίση αμοιβή για ίση εργασία. Ένα πλαίσιο, που πρέπει να κατοχυρώνει την αξιοπρέπεια και την ελευθερία του εργαζόμενου νέου και νέας. Ένα πλαίσιο, που να συμβάλει ουσιαστικά στην προσέγγιση των νέων με την ευρύτερη μόρφωση και επαγγελματική τους ειδίκευση.

Θέλουμε από τώρα η εργασία να ιεραρχηθεί διαφορετικά ως *αξία ζωής*. Να ιεραρχηθεί διαφορετικά ο χώρος δουλειάς, οι εργασιακές σχέσεις και ο σκοπός της εργασίας. Να ενταχτούν οι νέοι οργανικά και αγωνιστικά στο ώριμο και μαχόμενο εργατοϋπαλληλικό κίνημα και στην προοπτική του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού. Να αγωνιστούν οι νέοι για την κατάργηση τόσο της εκμετάλλευσης, όσο και του αλλοτριωτικού διαχωρισμού εργασίας-δημιουργίας μέσα από τη συμμετοχή, τον έλεγχο και την αυτοδιαχείριση. Και τούτο γιατί η εκμετάλλευση, η ανασφάλεια και η αποξένωση του νέου στην εργασία του είναι ο κύριος παράγοντας της απογοήτευσης, του άγχους, της παθητικότητας και της κρίσης ζωής.

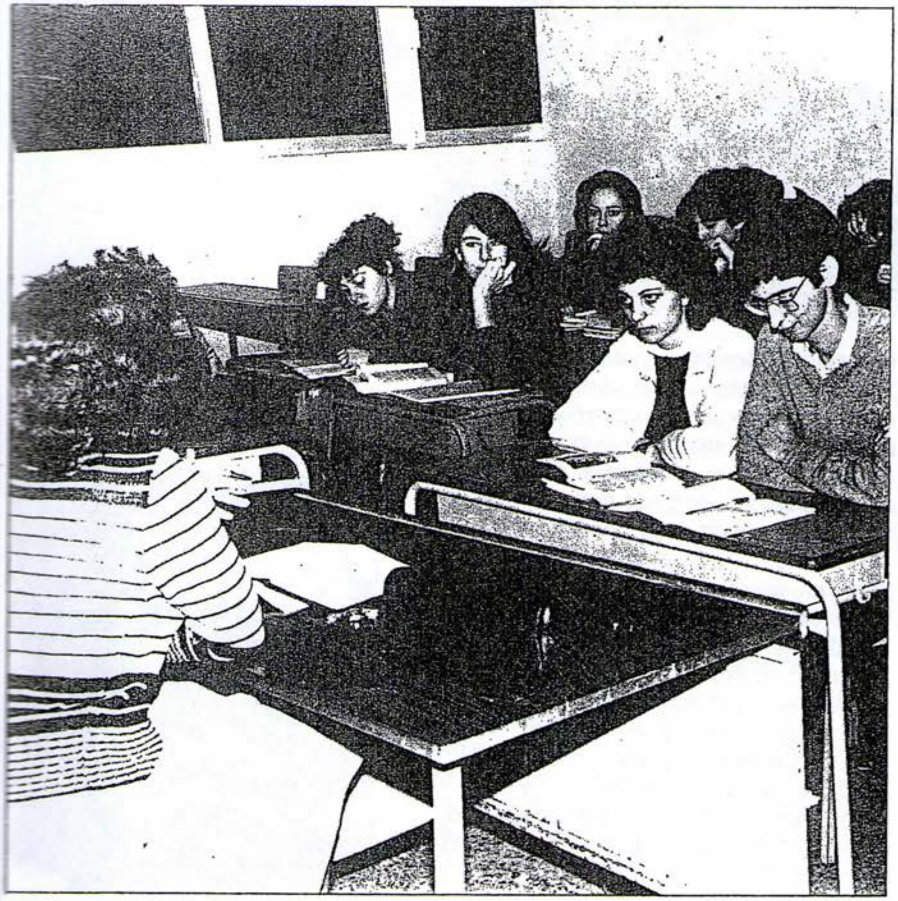

Στην εκπαίδευση: Είναι αναγκαίο να ιεραρχήσουμε διαφορετικά τις προτεραιότητες, τη λειτουργία και την προοπτική της Παιδείας και της Εκπαίδευσης. Να πάψει το εκπαιδευτικό σύστημα να είναι μηχανισμός προνομίων και «προσαρμοσμένων» συνειδήσεων. Να πάψει να εκδίδει διαβατήρια για την ανεργία. Να πάψει να διαιωνίζει τον «παρα-χώρο» της φοιτητικής μετανάστευσης και της επιστημονικής διασποράς. Η Εκπαίδευση οφείλει να εναρμονιστεί με τη στρατηγική της αυτοδύναμης οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης. Να κατευθυνθεί στην ανθρωποπλαστική της δυναμική. Να γίνει μέσον ατομικής απελευθέρωσης και συλλογικής χειραφέτησης. Μάθηση, αθλητισμός και πολιτιστική αυτενέργεια πρέπει να μετατρέψουν τη σχολική δομή από καταναγκασμό σε διαδικασία συμμετοχής. Το σχολείο, σ' όλες τις βαθμίδες του, ως θεσμός να ενταχθεί στη ζωή και την κοινωνία. Η Εκπαίδευση να αναδεικνύει αυτοδύναμες κριτικές προσωπικότητες.

Κάθε μέρα η ζωή μάς θυμίζει και μας δείχνει, ότι το *αλφάβητο δεν περιορίζεται πια στα 24 γράμματά του. Περνάμε σε μια εποχή, όπου χιλιάδες μνήμες, παραστάσεις, προβλέψεις,*

ανακαλύψεις και ηλεκτρονικές μηχανές, σηματοδοτούν μια ανεπανάληπτη επανάσταση της γνώσης και ίσως ένα νέο πολιτισμό. Στην πρόκληση αυτού του πολιτισμού, ως Έθνος και ως Λαός, πρέπει να αποδειχτούμε υπαρκτοί, συγχρονισμένοι και πρωτοπόροι δημιουργοί.

Στην ύπαιθρο: *Είναι αναγκαίο οι νέοι της υπαίθρου να ενθαρρυνθούν στα πλαίσια του αγροτικού κινήματος, σε προωθημένες πρακτικές στην παραγωγική διαδικασία και τους συνεταιρισμούς.*
Στόχος μας είναι να εξαλείψουμε την ανισότητα των ευκαιριών και δυνατοτήτων ανάμεσα στους νέους του χωριού και της πόλης. Να εξασφαλίσουμε προϋποθέσεις απασχόλησης, ανθρώπινων συνθηκών διαβίωσης, μόρφωσης και επιμόρφωσης.

Η ύπαιθρος από ξεχασμένη περιφέρεια της κοινωνικής ζωής, να μπει στο οπτικό και ακουστικό μας πεδίο. Να δηλώσει παρουσία. Να υψώσει απαιτητικά τη φωνή της. Να ζητήσει «όπλα» για την αντίστασή της και γιατί όχι, και για την αντεπίθεσή της. Ν' αναγορευτεί σε εστία πρωτοβουλιών και δράσης. Ο νέος του χωριού να πάψει να είναι προνομιακός στόχος των κακέκτυπων

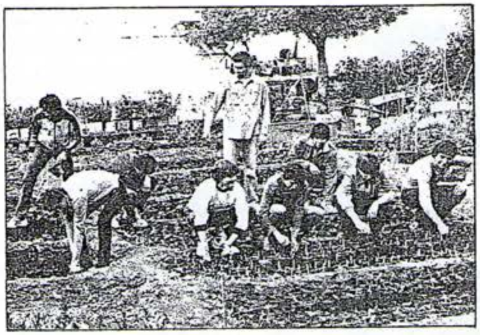

υπο-προϊόντων της μεγαλούπολης. Το χωριό και η κωμόπολη μπορούν να συμπορευτούν με τις εξελίξεις της εποχής, χωρίς να χάσουν την ιδιομορφία τους. Να αποτελέσουν Κέντρα ανάπλασης της σχέσης των νέων με τη φύση, την παράδοση, τη δημιουργία. Να αποτελέσουν τις βάσεις μιας αποκεντρωμένης προσπάθειας και ανάπτυξης, που θα σταματήσει το ρεύμα της αστυφιλίας και θα ανατρέψει βαθμιαία τη δορυφορική σχέση του χωριού από την πόλη. Στόχος μας είναι να ζωντανέψει η ύπαιθρος. Να ακουστούν και πάλι οι φωνές των παιδιών, των εφήβων και των νέων. Χωρίς όμως, η παραμονή τους εκεί να σημαίνει και καταδίκη τους, όπως μέχρι τώρα.

Κοινωνικά προβλήματα: *Είναι αναγκαίο να συνδυαστούν οι προσπάθειές μας για τα θύματα και τα «θραύσματα» της αδιαφορίας μιας κοινωνίας άδικης, άστοργης και απωθητικής. Η ταμπέλα* του νεαρού «τοξικομανούς», του «ομοφυλόφιλου», του «εγκληματία» και του «περιθωριακού», πολλές φορές *προδίδει* μια λανθάνουσα τάση αυτοπροστασίας, λύτρωσης και εξαγνισμού αυτής της κοινωνίας. Προδίδει την τάση της να αποποιηθεί και *να μεταθέσει μόνο στο άτομο,* τη συλλογική της ευθύνη για την εγκατάλειψη, την ισοπέδωση και την έλλειψη επιλογών, ενδιαφέροντας, συνεννόησης. Και τούτο, γιατί κάθε ταμπέλα για κάθε άνθρωπο, έχει την ιδιαιτερότητά της, αλλά και την ευρύτερη κοινωνική αναγωγή και το θεσμικό της συσχετισμό.

Είναι αναγκαίο να ξεπεράσουμε τις συνθήκες και τις διαδικασίες εκείνες, που ωθούν τους νέους στην παραβατικότητα και στα «γκέτο». Να αναρωτηθούμε σοβαρά και μεγαλόφωνα πώς, ανήλικοι και νέοι για κάποιο παράπτωμά τους, κατατάσσονται στους απόκληρους της ζωής για όλη τους τη ζωή. Να δυσπιστούμε στην εύκολη και αβασάνιστη λύση της τιμωρίας.και της

ηθικής εξόντωσης. Να αρνηθούμε το κοινωνικό στιγματισμό και τη διαπόμπευση, που τραυματίζει, εξουθενώνει και αποκλείει. Να αντιμετωπίσουμε με θάρρος και τόλμη το παράλογο και αναχρονιστικό, αναμορφωτικό και σωφρονιστικό σύστημα. Να δούμε χωρίς προκαταλήψεις τις συνθήκες ζωής, τη λειτουργία και την αποτελεσματικότητα αυτών των ιδρυμάτων.

Πολλοί νέοι βιώνουν ιδιαίτερα έντονα και πολλές φορές *τραγικά* αδιέξοδα στη σχέση τους με την οικογένεια, το σχολείο, τον έρωτα, την κοινωνία και το μέλλον τους. Η κάθε μέρα τους αρχίζει, μεσιάζει και τελειώνει γεμάτη με πρέπει και μη, με μοναξιά και κενό, με ανία και μελαγχολία. Καταφεύγουν κατ' ανάγκη στην *απόδραση* από τη «μίζερη» πραγματικότητα. Παραιτούνται. Δραπετεύουν στιγμιαία με τα ναρκωτικά, τη βία και τον ίλιγγο. Στιγμιαία απολαμβάνουν μέσα από παραισθήσεις τη λήθη και τη φυγή. Οργανώνουν ταξίδια σε χαμένους και άγνωστους «παράδεισους». Όμως είναι ταξίδια χωρίς σκοπό. Και πολλές φορές χωρίς γυρισμό.
Εμείς οφείλουμε να καταπιαστούμε με το δύσκολο δρόμο του πειστικού διαλόγου. Να μη συγκαλύψουμε αυτές τις διαπιστώσεις, γιατί η σιωπή μας είναι συνενοχή. Επί τέλους, είναι ανάγκη να αρχίσουμε από τα αίτια και όχι από τα αποτελέσματα.

Στον αθλητισμό: Είναι αναγκαίο και πρωταρχικό να αναζητήσουμε το χαμένο οραματικό πρότυπο για τον αθλητισμό. Είναι επιτακτικό να επανακαθοριστούν, όχι μόνο στα λόγια αλλά και στην πράξη, οι αξίες του και οι αρχές του,

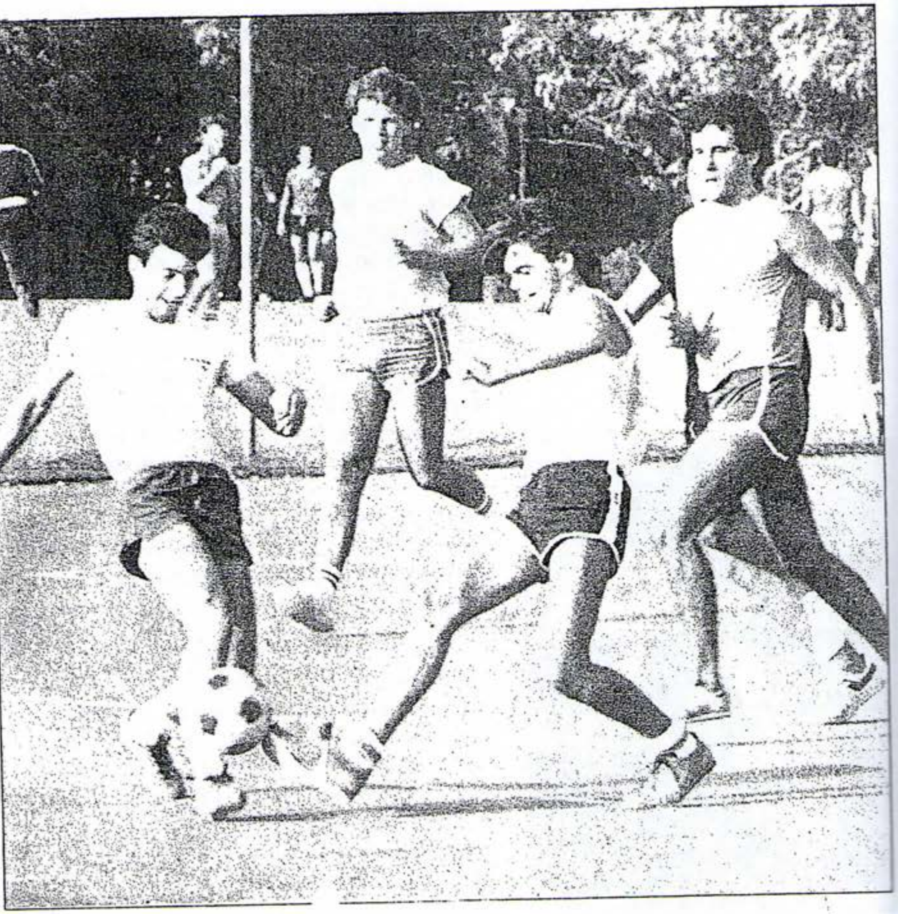

γιατί αποτελεί μια βασική κοινωνική λειτουργία και ένα καίριο λαϊκό δικαίωμα. Μέχρι τώρα ο αθλητισμός, ανεξάρτητα με το αν υπήρχε πρόγραμμα ανάπτυξης ή όχι, λειτούργησε και παραλειτούργησε σαν ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους της Δεξιάς.

Επιχειρούσε να δράσει αποπροσανατολιστικά και εκτονωτικά στη λαϊκή συνείδηση, αναπαράγοντας μέσα από μια επιφανειακή διαταξική ρευστότητα, τις κοινωνικές διακρίσεις. Η σχέση αθλητή με το άθλημα και η σχέση φιλάθλου με το θέαμα, φέρει έντονα τα σημάδια της φθοράς και της παθητικότητας. Ο αθλητισμός, σ' όλες του τις διαστάσεις, επιχειρήθηκε να αλωθεί και να γίνει χώρος εκτόνωσης, εμπορίου, ανταγωνισμού και συναλλαγής. Η άθληση οφείλει να είναι μια απελευθέρωση των φυσικών δυνατοτήτων του ανθρώπου. Οφείλει να είναι πράξη αυτογνωσίας. Δάσκαλος της ομαδικότητας, της πειθαρχημένης δύναμης της συνεργασίας, της αλληλεγγύης και της άμιλλας. Ο αθλητισμός — σ' όλες του τις εκφράσεις — πρέπει να αξιοποιηθεί σα μέσο επικοινωνίας των ανθρώπων, των χωριών, των πόλεων, των εθνών, των λαών. Είναι μέσο συναδέλφωσης,

συνεργασίας και ειρήνης.
Εμείς οφείλουμε να εξυγιάνουμε θεσμικά τον αθλητισμό. Να διαμορφώσουμε την κατάλληλη υποδομή. Να αναδείξουμε νέα πρότυπα. Να συμβάλουμε στην αναβάθμιση της αθλητικής ζωής και συνείδησης. Να μεταλλάξουμε βαθμιαία, αλλά σταθερά νοοτροπίες, συμπεριφορές και σχέσεις. Οφείλουμε, στα πλαίσια ενός *Εθνικού Σχεδιασμού* για τον *αθλητισμό,* να αναπτύξουμε το *Μαζικό Λαϊκό Αθλητισμό,* στο σχολείο, στη συνοικία, στην ύπαιθρο και την πόλη,

καταρρίπτοντας πάντα τους διαχωρισμούς ανάμεσα στα «λαϊκά» και «αριστοκρατικά», στα «κλειστά» και στα «ανοικτά» σπορ. Για μας ο αθλητισμός *δεν είναι μόνο* θεωρητικό δικαίωμα, αλλά πρακτική δυνατότητα κάθε πολίτη, ανεξάρτητα από ηλικία, φύλο και τάξη. Για μας ο αθλητισμός είναι πράξη, που συνδέεται με την Παιδεία. Κρίνουμε απαραίτητη τη ζεύξη των μεθόδων και των τρόπων διαμόρφωσης και άσκησης του σώματος και του πνεύματος. Και τούτο, γιατί η άθληση και η μόρφωση αντανακλούν δύο διαφορετικές εκφάνσεις ανθρώπινων αναγκών και επιθυμιών. Ίσως δύο διαφορετικές στιγμές. Θεωρούμε χρέος μας να πάρουμε πρωτοβουλίες για την *υπέρβαση* του διχασμού «κουλτούρας» και «αθλητισμού». Είναι αδιανόητο άκριτα και εκλεκτικά, οι φορείς της μιας έκφρασης να απορρίπτουν και να λοιδωρούν την άλλη. Αυτό δημιουργεί φραγμούς στην επικοινωνία των νέων. Δημιουργούν δύο κόσμους. Δύο κώδικες αξιών και στάσης. Κατασκευάζουν δύο ασυμβίβαστα πρότυπα με ανταγωνιστικές και μηδενιστικές τάσεις μεταξύ τους. Αυτή η σχηματική αντιπαλότητα θέλουμε να εκλείψει, γιατί τροφοδοτεί τον ακρωτηριασμό και τη διάσπαση των νέων ανθρώπων.

Στον πολιτισμό: Είναι αναγκαίο να αναστραφεί η σχέση του νέου ανθρώπου με την πολιτιστική διαδικασία. Από παθητικός καταναλωτής να μετατραπεί σε παραγωγό αξιών, σε συμμέτοχο και δημιουργό του πολιτιστικού γεγονότος. Η εμπορευματοποίηση των πάντων έχει διαμορφώσει ένα ειδικό εμπόριο υποκουλτούρας για τη νέα γενιά. Ταινίες, εκδόσεις, εκδηλώσεις που προσβάλλουν βάναυσα τη νοημοσύνη και την αισθητική αγωγή του νέου, κυριαρχούν στον ορίζοντα της καθημερινότητάς του. Δεν επιτρέπεται άλλο πια οι νέοι να βρίσκονται βορά στο στόχαστρο του κέρδους. Το τίμημα είναι βαρύ και αφορά την αλλοίωση του ψυχισμού και της αρτιότητας της προσωπικότητας των νέων.
Θέλουμε τον πολιτισμό *τροφοδότη* της ζωής, *δάσκαλο* της ομορφιάς και της αλήθειας, *μορφή* μαχόμενης κριτικής κοινωνικής συνείδησης. Θέλουμε τον πολιτισμό ισχυρό *κρίκο* ανάμεσα στην παράδοση και στα σύγχρονα ρεύματα. Θέλουμε τον πολιτισμό ως παιδαγωγό της ανθρώπινης ελευθερίας. Ως μέσον επικοινωνίας εθνών και λαών.

Δεν αντιλαμβανόμαστε την πολιτιστική πράξη σαν «διάλειμμα» στην ανία της καθημερινότητας. Είναι καιρός ο χώρος

και ο χρόνος της ζωής μας να ξαναβρούν την ομορφιά τους, την ενότητά τους και μεις τις αισθήσεις μας. Θέλουμε να διαμορφωθεί μια νέα σχέση με τη φύση και το δομημένο χώρο. Απαιτούμε μια άλλη ανάπτυξη, αποκεντρωμένη, περιφερειακή, σε μικρή και ανθρώπινη κλίμακα, όπου ο άνθρωπος θα συμφιλιώνεται με τη φύση. Διεκδικούμε μια διαδικασία

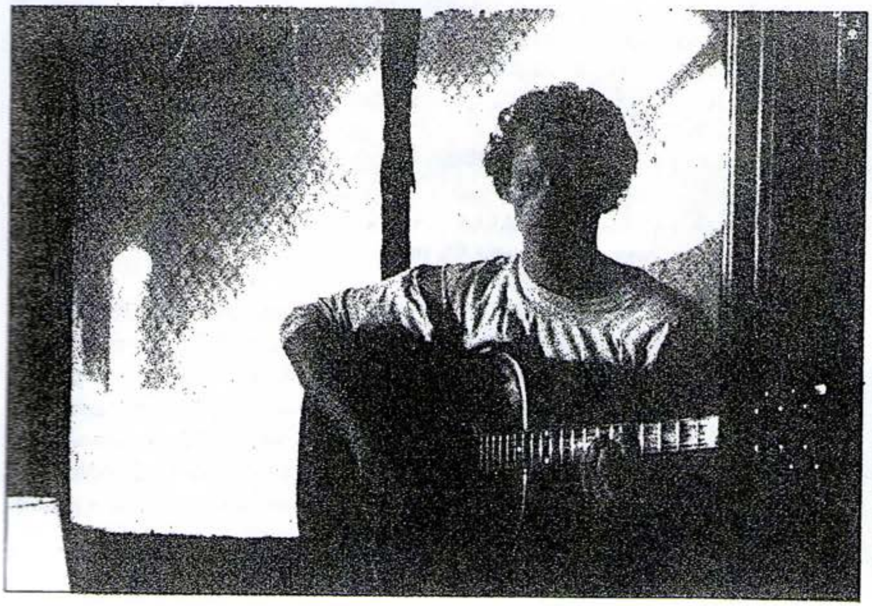

συσσώρευσης και σχέσεις παραγωγής, που δε θα μας κλέβουν τη χαρά, τη φαντασία, το σώμα μάς για το κέρδος, αλλά θα εμπνέονται και θα κινούνται απ' αυτά.

Πιστεύουμε ότι η παραγωγή και διακίνηση των πολιτιστικών αξιών δεν πρέπει να καθορίζονται από κάποια κρατικά «πλάνα». Κι αυτό, για να διαφυλάξουμε την αυτονομία τους, την ιδιαιτερότητά τους και τη λειτουργικότητά τους.

Για τούτο κατοχυρώνουμε και προωθούμε τη συμμετοχή στο πολιτιστικό γεγονός. Συμμετοχή είτε στην κλίμακα του εργασιακού χώρου, είτε στη γειτονιά, είτε στην ευρύτερη κοινότητα, με τη συνεργασία της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και τοπικών πολιτιστικών φορέων και με τη συμβολή των επώνυμων και ανώνυμων δημιουργών.

Για μας, πολιτισμός είναι, μια νέα κλίμακα προτεραιοτήτων. Ένα νέο πρότυπο κουλτούρας, κατανάλωσης, διαπροσωπικών σχέσεων. Μια νέα μεσολάβηση ανάμεσα στην εθνική και παγκόσμια κληρονομιά, την παράδοση και τη σύγχρονη πραγματικότητα σε ατομικό, κοινοτικό, συλλογικό, εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΝΕΟΙ
ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ

Νέοι και Νέες,

Οι γονείς μας, ίσως τα μεγαλύτερα αδέλφια μας και ασφαλώς πολλοί συγγενείς μας έδωσαν τη μάχη της επιβίωσης, μέσα σε πολέμους, κατοχές, εμφύλιο και δύσκολες καταστάσεις. Έμαθαν, ξέρουν και θυμούνται καλά την αθλιότητα και τη στυφή γεύση της στέρησης. *Σήμερα εμείς πορευόμαστε στο 2.000.* Η εποχή μας είναι οριακή. Δεν αφήνει περιθώρια. Τη μάχη για μια καλύτερη και ανθρώπινη ζωή *πρέπει* να την κερδίσουμε. Συμμέτοχοι και συνεργοί αυτής της *νίκης* πρέπει να είναι χέρι-χέρι όλοι. Και μεις οι νέοι, αλλά οπωσδήποτε και οι μεγαλύτεροι. Μια ήττα σημαίνει πισωγύρισμα, που θα στιγματίσει πολλές γενιές.

Γι' αυτό *ΔΕΝ* είναι η ώρα για εύκολη και αβασάνιστη επίκριση και καταδίκη της νεολαίας για την «πρόκληση» και την «αίρεσή» της. Για να μη χαθούμε στο «χάσμα των γενεών» ας γυρίσουν οι μεγαλύτεροι για μια στιγμή πίσω στα νεανικά τους χρόνια. Τα χρόνια με τα όνειρα, τις ανησυχίες, τα σχέδια και τους στοχασμούς. Η *μνήμη* είναι *κεφάλαιο.* Διευκολύνει την κατανόηση. Ας κάνουν, χωρίς ενοχές και τύψεις, ένα πρόχειρο απολογισμό. Ας απαντήσουν στα δικά τους χιλιάδες ατομικά και συλλογικά ΓΙΑΤΙ και ΠΩΣ.

Ε, λοιπόν, είναι σαφές ότι εμείς οι σημερινοί νέοι *ΔΕΝ* πρέπει να ακολουθήσουμε την ίδια τροχιά. Να καταλήξουμε στις ίδιες παραδοχές. Και θέλουμε και μπορούμε να αρνηθούμε τους συμβιβασμούς και την υποταγή μας. ΔΕΝ είναι ανάγκη να αναπαράγουμε «κατ' εικόνα και ομοίωση» ένα σύστημα, που αμφισβητούμε.
Μας αξίζει μια καλύτερη μοίρα και μια κοινωνία δίκαιη. Εμείς θέλουμε να πετάξουμε με τα δικά μας φτερά. Θέλουμε να μείνει για πάντα ανοιχτός ο δρόμος για τον αυτόβουλο και πρωτόβουλο προσδιορισμό μας.

Κορίτσια και Αγόρια του τόπου μας,

Είμαστε νέοι. Δεν ξεχωρίζουμε τον εαυτό μας από την κοινωνία. Αλλά παλεύουμε για μια κοινωνία, που θα μας εμπνέει.
Είμαστε νέοι. ΔΕΝ τεμαχίζουμε την επιθυμία μας σε στρατηγικά στάδια. ΔΕΝ τη μεταθέτουμε. Θέλουμε να ζούμε σήμερα.
Είμαστε νέοι. Θέλουμε να καταργήσουμε τα στεγανά της ζωής. Δε τη διεκδικούμε αποσπασματικά. Θέλουμε να ζούμε όλο το 24ωρο και όλα μας τα χρόνια μέσα σε συνθήκες ασφάλειας, συμμετοχής, χαράς και δημιουργίας.

ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ

Το Υφυπουργείο Νέας Γενιάς είναι ένα βήμα διάλογου, επικοινωνίας και έκφρασης. Η είσοδος θα είναι πάντα «ελεύθερη» στο δικαίωμα και την απαίτηση του κάθε νέου. Έχουμε όπως καταλαβαίνετε, πολλά και συναρπαστικά να σκεφτούμε, να φανταστούμε και να κάνουμε, σε χίλιους δυο τομείς και σε κάθε γωνιά του τόπου μας.

Έχουμε μια βασική αρχή και δέσμευση. Το Υφυπουργείο Νέας Γενιάς να μην γίνει απρόσιτο φρούριο. Τα σχέδια μας, οι προσπάθειες και η δράση μας να έχουν σαν χώρο έμπνευσης και επεξεργασίας τη ζωή της Νεολαίας μας και όχι τους τέσσερις τοίχους του Γραφείου μας και τους εγκέφαλους κάποιας «ελίτ».

Η πρότασή μας είναι απλή και σαφέστατη. Στο Υφυπουργείο Νέας Γενιάς λειτουργεί για κάθε νέο και νέα από σήμερα μια τράπεζα ιδεών, προτάσεων, υποδείξεων και κριτικής.

Ελπίζουμε η ανταπόκρισή σας να είναι άμεση και συγκεκριμένη.

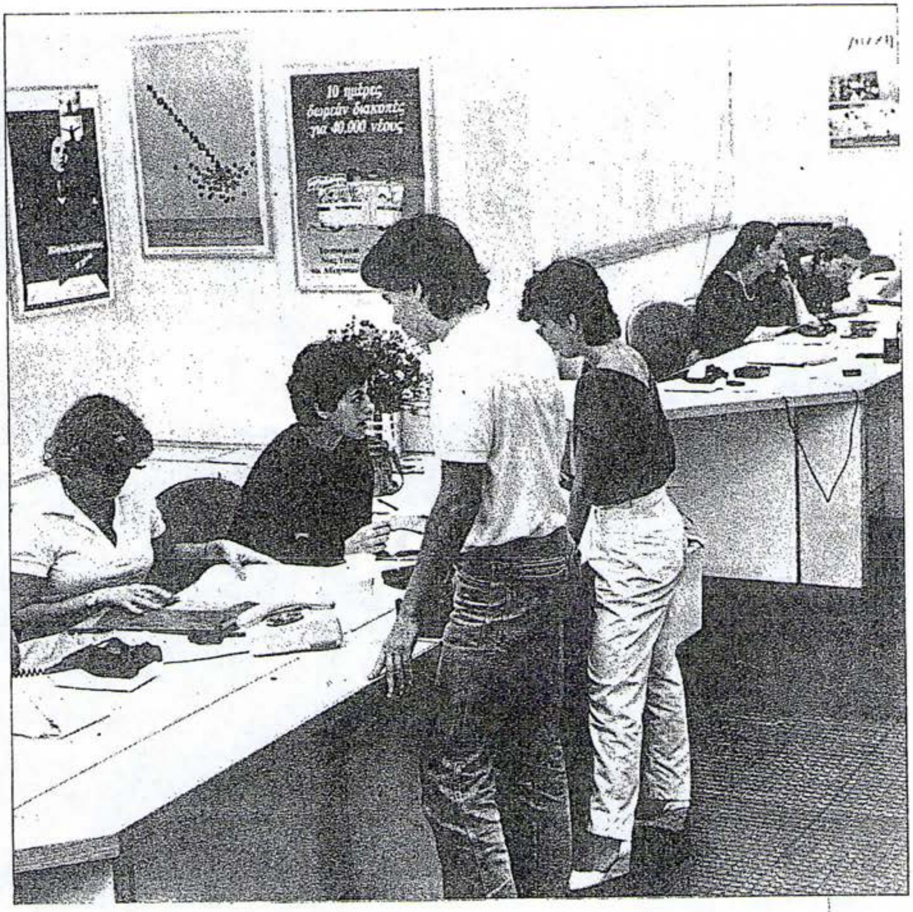

Είμαστε νέοι. Επιθυμούμε μια ποιότητα ζωής, που θα μας επιτρέψει να ασκήσουμε τον εαυτό μας στη μεγαλύτερη *δυνατή* ελευθερία.
Είμαστε νέοι. Δίνουμε το χέρι μας στα νιάτα όλου του κόσμου, που δε συμβιβάζονται. Αγωνιζόμαστε μαζί τους για την Ανεξαρτησία, τη Δικαιοσύνη, τη Δημοκρατία, την Ειρήνη.
Διεκδικούμε την ομορφιά, τη φιλία, τον έρωτα, την αλήθεια και το χαμόγελο.

Νέοι και Νέες της Ελλάδας,

- Μας ενώνει μια νέα πνοή κοινωνικής και πολιτικής απελευθέρωσης και ζωής.
- Πιστεύουμε ότι η ελπίδα δεν είναι ουτοπία.
- Πιστεύουμε ότι ζεις όταν αλλάζεις τον κόσμο.
- Πιστεύουμε ότι τον κόσμο τον αλλάζεις μέσα από τα γεγονότα και την πράξη.

Αυτό το δικαίωμα όλων, στην πράξη και στο όνειρο, αναγνωρίζει και επιζητά η ίδρυση του Υφυπουργείου Νέας Γενιάς.
Η Διακήρυξή μας έχει αγωνία.
Περικλείει και αμφισβήτηση και οργή και καταγγελία.
Ταυτόχρονα περικλείει τη σταθερή μας απόφαση για αγώνα. Περικλείει προτάσεις, θέσεις και επαγγελίες γεμάτες αυτοπεποίθηση και αισιοδοξία.
Η Διακήρυξή μας φιλοδοξεί να αναδειχτεί ως το μέσο *συν-έκφρασης* αυτών, που είναι νέοι και εκείνων που αισθάνονται νέοι.
Δεν είναι κείμενο προπαγάνδας και *σκοπιμότητας.*
Απλά φιλοδοξεί να είναι ένα βήμα επικοινωνίας. Μια πρόταση ζωής.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Δεν ταιριάζει σε μας η σιωπή
Να πούμε τα πράγματα με τ' όνομά τους .... σελ. 3

2. Ο παλιός και ο νέος κόσμος .... σελ. 5

3. Η σκυτάλη της Νέας Γενιάς .... σελ. 7

4. Τι θέλει το Υφυπουργείο

Τι μπορεί η Νέα Γενιά .... σελ. 10

5. Είμαστε νέοι. Θέλουμε να ζήσουμε .... σελ. 20

6. Τελειώνουμε με μια πρόταση .... σελ. 22

ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟ
ΝΕΑΣ ΓΕΝΙΑΣ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
Πανεπιστημίου 25 • 106 72 Αθήνα
Τηλ. 323 8025-9

Κέντρο
Πληροφόρησης Νεότητας
Ακαδημίας 6 • 106 71 Αθήνα
Τηλ. 364 4168 • 360 2631 • 364 6810 (57)